



ROZSUDOK

V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Jany Baricovej a členiek senátu JUDr. Jarmily Urbancovej a JUDr. Eleny Krajčovičovej, v právnej veci žalobcu **Akzent Media, spol. s r. o.**, so sídlom Ivánska cesta 2D, Bratislava, IČO: X., zastúpeným advokátskou kanceláriou **SKLEGAL, s. r. o.**, so sídlom Mostová č. 2, Bratislava, proti žalovanému **Krajskému stavebnému úradu v Trnave**, so sídlom Kollárova č. 8, Trnava, o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. 2010/00641/Ho zo dňa 06. júla 2010, na odvolanie žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Trnave z 28. apríla 2011, č. k. 14S/49/2010-29, takto

r o z h o d o l :

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Trnave z 28. apríla 2011, č. k. 14S/49/2010-29 **p o t v r d z u j e .**

Účastníkom náhradu trov odvolacieho konania **n e p r i z n á v a .**

O d ô v o d n e n i e :

Napadnutým rozsudkom Krajský súd v Trnave (ďalej aj „krajský súd“) zamietol podľa § 250j ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej aj „OSP“) žalobu, ktorou sa žalobca domáhal preskúmania zákonnosti a zrušenia rozhodnutia žalovaného č. 2010/00641/Ho zo dňa 06. júla 2010, ktorým žalovaný ako príslušný správny orgán rozhodujúc o odvolaní

žalobcu proti rozhodnutiu stavebného úradu mestu Piešťany č. 6801/10/22/2009-He z 08. apríla 2010, ktorým mu bola uložená pokuta vo výške 1.500 eur za porušenie ustanovenia § 71 ods. 1 písm. c/ zákona č. 50/1976 Zb. o územnom plánovaní a stavebnom poriadku v znení neskorších predpisov, ktorého sa žalobca dopustil tým, že v priebehu mesiaca marec 2010 užíval 2 ks reklamných zariadení – citylight, nachádzajúci sa na pozemku par. č. X. a billboard na objekte par. č. X. (ČSPH SHELL), ul. K., v kat. území Piešťany pre reklamné účely napriek tomu, že o nich nebolo ešte rozhodnuté, čiže nebolo k nim vydané dodatočné povolenie, čím účastník konania naplnil znaky skutkovej podstaty správneho deliktu podľa § 106 ods. 1 písm. e/ stavebného zákona.

Krajský súd ako súd vecne a miestne príslušný (§ 246 ods. 1 a § 246a ods. 1 OSP) preskúmajúc rozhodnutie žalovaného podľa druhej hlavy piatej časti OSP citujúc ustanovenia § 71 ods. 1 písm. c/ a § 106 ods. 1 písm. e/ zákona č. 50/1976 Zb. o územnom plánovaní a stavebnom poriadku (stavebný zákon) v znení neskorších predpisov (ďalej len „stavebný zákon“) a § 3 ods. 4 zákona č. 71/1967 o správnom konaní (správny poriadok) v znení neskorších predpisov (ďalej len „správny poriadok“) odôvodnil svoj rozsudok tým, že žalobca vo svojich žalobných dôvodov (rozsahom ktorých je pri súdnom prieskume správnych rozhodnutí súd viazaný), neuviedol žiadne skutočnosti ani dôkazy, ktoré by mohli byť podkladom pre zrušenie napadnutého rozhodnutia.

Krajský súd ďalej uviedol, že z odôvodnenia oboch vydaných rozhodnutí ako aj z obsahu predloženého administratívneho spisu vyplýva jednoznačne skutočnosť, že žalobcovi bola dôvodne uložená pokuta v zmysle ustanovenia § 106 ods. 1 písm. e/ stavebného zákona za preukázané porušenie ustanovenia § 71 ods. 1 písm. c/ stavebného zákona. Taktiež v priebehu celého konania nebolo spochybnené porušenie zákona. Podľa krajského súdu nie je možné považovať za pochybenie správneho orgánu, ak bola uložená pokuta za porušenie povinnosti, vymedzené časovo v priebehu mesiaca marec 2010, nakoľko zákon nevyžaduje presné vymedzenie doby protiprávneho konania a ani ku dňu vydania druhostupňového rozhodnutia žalobca nevyvrátil, že neoprávnene používal reklamné zariadenia v priebehu celého mesiaca marec 2010. Pokiaľ žalobca poukazoval na nelogickú odôvodnenosť uloženia sankcie s poukazom na opakované porušovanie zákona v máji 2010, krajský súd tento žalobný dôvod považuje za zmätočný, nakoľko v zmysle preskúmané rozhodnutie odkazuje na rozhodnutie o uložení pokuty vydané dňa 14. mája 2009, ktoré nadobudlo právoplatnosť a bez ohľadu na to, že žalobca toto nerešpektoval a neupustil od svojho protiprávneho konania. Takisto však poukazuje na pokračovanie v porušovaní zákona v priebehu mesiaca máj 2010.

Krajský súd sa nestotožnil s námietkami žalobcu ani ohľadne spochybnenia správnosti, resp. úplnosti odôvodnenia výšky uloženej pokuty, pretože ako bolo opakovane uvedené v obidvoch rozhodnutiach, výška pokuty bola odôvodnená s poukazom na to, že protiprávne konanie sa uskutočňuje dlhodobo, bez ohľadu na prechádzajúce právoplatné rozhodnutie o pokute, a je evidentné, že pokuta bola uložená na dolnej hranici sadzby stanovenej zákonom. Nie je možné považovať za dôvodnú ani námietku neodôvodnených rozdielov pri rozhodovaní o obdobných veciach (bez ohľadu na to, že k žalobe žalobca žiadne rozhodnutia v obdobných veciach nepriložil).

Na základe vyššie uvedených skutočností krajský súd konštatoval, že preskúmané rozhodnutie žalovaného správneho orgánu bolo vydané v súlade so zákonom.

O trovách konania bolo rozhodnuté s poukazom na § 250k ods. 1 OSP tak, že v konaní neúspešnému žalobcovi súd náhradu trov konania nepriznal.

Proti tomuto rozsudku podal v zákonnej lehote odvolanie žalobca domnievajúci sa, že krajský súd vychádzal z nesprávneho právneho posúdenia veci (§ 205 ods. 2 písm. f) OSP).

Podľa žalobcu Krajský súd v Trnave nesprávne vyhodnotil právny stav veci, keď neuznal námietku o neprimeranej výške uloženej pokuty s poukazom na to, že nepredložili žiadne rozhodnutia v obdobných veciach.

Žalobca bol toho názoru, že pokuta vo výške 1.500 eur za protiprávne užívanie reklamného zariadenia počas jedného kalendárneho mesiaca (marec 2010) je neprimerane vysoká.

Žalobca ďalej uviedol, že správny orgán postupoval v rozpore so základnou zásadou správneho konania uvedenou v § 3 ods. 3 a 4 správneho poriadku, ako aj v ďalších ustanoveniach (§ 32 a § 46) – zásadou materiálnej pravdy. Uvedená zásada vyjadruje požiadavku, podľa ktorej správny orgán je povinný zistiť skutočný stav veci z vlastnej iniciatívy a nepredloženie dôkazov účastníkom konania nezbujuje správny orgán tejto jeho vyhľadávacej povinnosti.

Správny orgán pri rozhodovaní o výške pokuty sa nemal sústrediť iba na voľné hodnotenie dôkazov a zisťovanie skutočného stavu len daného prípadu, ale bol povinný v zmysle ustanovenia § 3 ods. 4 druhá veta správneho poriadku zohľadniť aj svoje predošlé rozhodnutia v obdobných prípadoch. V porovnaní s inými obdobnými prípadmi bol správny orgán povinný určiť výšku pokuty tak, aby nevznikali medzi nimi neodôvodnené rozdiely.

Pre správne posúdenie veci bol Krajský stavebný úrad v Trnave povinný zohľadniť výšku pokút ukladanú v podobných prípadoch a v prípade pochybností si mal sám zadovážiť ďalšie podklady potrebné k rozhodnutiu. Pokiaľ tak neurobil, v rámci preskúmania zákonnosti jeho rozhodnutia mu to mal nariadiť súd. Takto potom napadnutý rozsudok Krajského súdu v Trnave vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci, pretože konštatoval, že výška pokuty sa určuje na základe posúdenia stavebného úradu (na základe voľnej právnej úvahy) bez toho, aby zohľadnil aj zásadu správneho konania uvedenú v § 3 ods. 4 druhá veta správneho poriadku.

Na základe zhora uvedených skutočností žalobca navrhol, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Trnave, č. k. 14S/49/2010-29 zmenil tak, že zruší rozhodnutie Krajského stavebného úradu v Trnave č. KSÚ–OSP-2010/00641/Ho a vec vráti na ďalšie konanie prvostupňovému stavebnému úradu.

Žalovaný sa k odvolaniu žalobcu písomne nevyjadril, odvolací návrh nepodal.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací (§ 10 ods. 2 OSP v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá OSP) preskúmal napadnutý rozsudok, ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo, v medziach podaného odvolania (§ 212 ods. 1 OSP v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá OSP), odvolanie prejednal bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 250ja ods. 2 OSP), keď deň vyhlásenia verejného rozhodnutia bol zverejnený minimálne päť dní vopred na úradnej tabuli a na internetovej stránke Najvyššieho súdu Slovenskej republiky www.nsud.sk (§ 156 ods. 1 a 3 OSP v spojení s § 211 ods. 2 OSP a § 246c ods. 1 veta prvá OSP) a dospel k záveru, že odvolaniu žalobcu nemožno priznať úspech.

Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej aj „najvyšší súd“) po oboznámení sa s rozsahom a dôvodmi odvolania proti napadnutému rozsudku Krajského súdu v Trnave, po preskúmaní odvolaním napadnutého rozsudku a po oboznámení sa s obsahom pripojeného spisového materiálu vychádzajúc z ustanovenia § 219 ods. 2 OSP v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá OSP nezistil žiaden dôvod na to, aby sa odchýlil od logických argumentov a relevantných právnych záverov obsiahnutých na strane 4 v odôvodnení napadnutého rozsudku. Najvyšší súd v zásade sa stotožňuje s týmito závermi k námietke žalobcu uvedenej v odvolaní uvádza nasledovné:

V správnom súdnictve preskúmajú sudy na základe žalôb alebo opravných prostriedkov zákonnosť rozhodnutí orgánov verejnej správy, ktorými sa zakladajú, menia alebo zrušujú práva alebo povinnosti fyzických alebo právnických osôb (§ 244 ods. 1 OSP).

Súdy v správnom súdnictve prejednávajú na základe žalôb prípady, v ktorých fyzická alebo právnická osoba tvrdí, že bola na svojich právach ukrátená rozhodnutím a postupom správneho orgánu, a žiada, aby súd preskúmal zákonnosť tohto rozhodnutia a postupu (§ 247 ods. 1 OSP).

Preskúvanie zákonnosti rozhodnutí správnych orgánov v správnom súdnictve je ovládané dispozičnou zásadou (§ 249 ods. 2 OSP).

Podľa § 250i ods. 2 OSP, ak správny orgán podľa osobitného zákona rozhodol o spore alebo o inej právnej veci vyplývajúcej z občianskoprávných, pracovných, rodinných a obchodných vzťahov (§ 7 ods. 1), alebo rozhodol o uložení sankcie, súd pri preskúvaní tohto rozhodnutia nie je viazaný skutkovým stavom zisteným správnym orgánom. Súd môže vychádzať zo skutkových zistení správneho orgánu, opätovne vykonať dôkazy už vykonané správnym orgánom, alebo vykonať dokazovanie podľa tretej časti druhej hlavy.

Citované ustanovenie § 250i ods. 2 OSP je faktickou transpozíciou požiadavky tzv. „plnej jurisdikcie“, ako atribútu práva na spravodlivý proces. Súd pri svojom rozhodovaní tak nie je obmedzený v skutkových otázkach len tým, čo tu zistil správny orgán, a to ani čo do rozsahu vykonaných dôkazov, ani ich obsahu a hodnotenia zo známych hľadísk závažnosti, zákonnosti a pravdivosti. Súd teda celkom samostatne a nezávisle môže hodnotiť správnosť a úplnosť skutkových zistení urobených správnym orgánom, a ak pritom zistí skutkové či (procesné) právne deficity, môže reagovať jednak tým, že uloží správne orgánu ich odstránenie, nahradenie alebo doplnenie, alebo tak urobí sám.

Krajský súd i keď bez výslovného odkazu na citované zákonné ustanovenie § 250i ods. 2 OSP v konaní podľa neho i podľa zhora uvedených zásad postupoval majúci skutkový stav veci správnymi orgánmi za dostatočne zistený a naplnenie skutkovej podstaty správneho deliktu za dostatočne preukázané.

I v konaní o uloženie sankcie úlohou správneho súdu pri preskúvaní zákonnosti rozhodnutia a postupu správneho orgánu v správnom súdnictve je posudzovať, či správny orgán vecne príslušný na konanie si zadovážil dostatok skutkových podkladov pre vydanie rozhodnutia, či zistil vo veci skutočný stav, či konal v súčinnosti s účastníkmi konania, či rozhodnutie bolo vydané v súlade so zákonmi a inými právnymi predpismi a či obsahovalo

zákonom predpísané náležitosti, teda či rozhodnutie správneho orgánu bolo vydané v súlade s hmotnoprávnymi ako aj s procesnoprávnymi predpismi. Zákonnosť rozhodnutia správneho orgánu je podmienená zákonnosťou postupu správneho orgánu predchádzajúce vydaniu napadnutého rozhodnutia. V rámci správneho prieskumu súd teda skúma aj procesné pochybenia správneho orgánu namietané v žalobe, či uvedené procesné pochybenie správneho orgánu je takou vadou konania pred správnym orgánom, ktorá mohla mať vplyv na zákonnosť napadnutého rozhodnutia (§ 250i ods. 3 OSP).

V konaní nebolo sporné, že zo strany žalobcu k porušeniu zákona tým, že v priebehu mesiaca marec 2010 užíval 2 kusy reklamných zariadení – citylight, nachádzajúci sa na pozemku par. č. X. a billboard na objekte par. č. X. (ČSPH SHELL), ul. K., v kat. území Piešťany pre reklamné účely bez potrebné povolenia došlo a tiež nebolo sporné, že týmto konaním žalobca naplnil znaky skutkovej podstaty správneho deliktu podľa § 106 ods. 1 písm. e/ stavebného zákona. Jedinou námietkou žalobcu v odvolaní, bol jeho nesúhlas s neuznaním námietky o neprimeranej výške uloženej pokuty.

Podľa § 71 ods. 1 písm. c/ zákona č. 50/1976 Zb. o územnom plánovaní a stavebnom poriadku povolenie stavebného úradu vyžadujú, pokiaľ na to nie sú príslušné podľa osobitných predpisov iné orgány, informačné, reklamné a propagačné zariadenia, pokiaľ sa umiestňujú na miestach viditeľných z verejných priestorov a pokiaľ sú spojené so stavbou alebo pozemkom.

Podľa § 106 ods. 1 písm. e/ stavebného zákona stavebný úrad alebo inšpekcia uloží pokutu do 13.277,56 eura (400.000 Sk) právnickej osobe alebo fyzickej osobe oprávnenej na podnikanie, ktorá uskutočňuje alebo užíva informačné. Reklamné alebo propagačné zariadenia bez predpísaného povolenia alebo v rozpore s ním.

Pokiaľ ide o preskúmanie postupu správnych orgánov v konaní treba uviesť, že podľa § 140 stavebného zákona, ak nie je výslovne ustanovené inak, vzťahujú sa na konanie podľa tohto zákona všeobecné predpisy o správnom konaní.

Podľa § 3 ods. 1 správneho poriadku je správny orgán povinný chrániť záujmy štátu a spoločnosti a dôsledne vyžadovať plnenie povinností.

Podľa § 3 ods. 3 správneho poriadku správne orgány sú povinné svedomite a zodpovedne sa zaoberať každou vecou, ktorá je predmetom konania, vybaviť ju včas a bez zbytočných prietáhov a použiť najvhodnejšie prostriedky, ktoré vedú k správne mu vybaveniu veci. Ak to povaha veci pripúšťa, má sa správny orgán vždy pokúsiť o jej zmierné vybavenie. Správne orgány dbajú na to, aby konanie prebiehalo hospodárne a bez zbytočného zaťažovania účastníkov konania a iných osôb.

Podľa § 3 ods. 4 správneho poriadku rozhodnutie správnych orgánov musí vychádzať zo spoľahlivo zisteného stavu veci. Správne orgány dbajú o to, aby v rozhodovaní o skutkovo zhodných alebo podobných prípadoch nevznikali neodôvodnené rozdiely.

Podľa § 32 ods. 1 správneho poriadku, je správny orgán povinný zistiť presne a úplne skutočný stav veci a za tým účelom si obstarat' potrebné podklady pre rozhodnutie. Zistením skutočného stavu veci sa rozumie zistenie všetkých podstatných skutočností v súlade s príslušným hmotnoprávnym predpisom. Úplnosť znamená povinnosť správneho orgánu zistiť všetky rozhodujúce skutočnosti bez ohľadu na to, či budú v prospech alebo neprospech účastníka.

Podľa § 46 správneho poriadku rozhodnutie musí byť v súlade so zákonmi a ostatnými právnymi predpismi, musí ho vydať orgán na to príslušný, musí vychádzať zo spoľahlivo zisteného stavu veci a musí obsahovať predpísané náležitosti.

Podľa § 47 ods. 3 správneho poriadku v odôvodnení rozhodnutia správny orgán uvedie, ktoré skutočnosti boli podkladom na rozhodnutie, akými úvahami bol vedený pri hodnotení dôkazov, ako použil správnu úvahu pri použití právnych predpisov, na základe ktorých rozhodoval, a ako sa vyrovnal s návrhmi a námietkami účastníkov konania a s ich vyjadreniami k podkladom rozhodnutia.

Aplikácia zásady spoľahlivého zistenia skutočného stavu správnym orgánom musí byť taká, aby sa súčasne neprímerane nezvyšovali trovy konania a aby nedochádzalo k prietahom

v konaní. Práve riadne objasnenie faktov, resp. skutočností súvisiacich s predmetom konania prispieva veľkou mierou k správnosti rozhodnutia aj po právnej stránke. Zásada materiálnej pravdy potom podľa slovenskej právnej úpravy nemá **charakter absolútny**, t. j. správne orgány nemajú povinnosť zistiť všetku a absolútnu pravdu, ale stav veci majú zistiť „len“ spoľahlivo, teda tak, aby bolo možné riadne, včas a spravodlivo rozhodnúť. Zásada materiálnej pravdy podľa slovenskej právnej úpravy je kompromisom medzi striktným chápaním absolútnej pravdy a ďalšími zásadami, ktoré má správny orgán v rámci správneho konania dodržiavať (napr. primeranosť konania z hľadiska časového, primeranosť konania z hľadiska ekonomického a pod.).

V zmysle ustálenej judikatúry správnych súdov (pozri napr. rozhodnutie č. Rs/89/2002, rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky vo veci sp. zn. 5Sžo/204/2010, či sp. zn. 3SžoKS/64/2006, rozhodnutia č. 69/2008 ZSP alebo č. 58/2009 ZSP), v prípade správneho trestania súd sleduje, či správny orgán náležite zdôvodnil uloženie sankcie v určitej výške, ak zákon pripúšťa rozpätie sankcie, či prihliadol na okolnosti viazané na subjekt, samotný skutok a jeho následok. Určenie výšky pokuty v rámci určeného rozpätia je síce vecou voľného uváženia, to však neznamená, že môže byť uložená v ľubovoľnej výške. Voľná úvaha aj pri takomto rozhodovaní je myšlienkový proces, v rámci ktorého má príslušný orgán zvažovať závažnosť porušenia predpisov vo vzťahu ku každému zisteniu, jeho následky, dobu protiprávnosti, aby uložená pokuta spĺňala nielen požiadavku represie, ale aj preventívny účel s prognózou budúceho pozitívneho správania sa dotknutej osoby. Pri uložení pokuty správny orgán prihliadne na závažnosť, spôsob i čas trvania následkov protiprávneho konania.

Z podkladov spisového materiálu, vrátane administratívneho spisu žalovaného, je zrejmé, že správne orgány výšku uvedenej pokuty riadne odôvodnili a primerane a zákonným spôsobom uplatnili správnu úvahu, pričom v odôvodnení uviedli, že zohľadnili závažnosť porušenia zákona, jeho následky, význam chráneného verejného záujmu a okolnosti, za ktorých bol správny delikt spáchaný.

Ďalej k výške uloženej pokute uviedli, že vzali do úvahy skutočnosť, že spoločnosť Akzent Media, spol. s r. o., dlhodobo podniká v oblasti reklamnej činnosti, je znalá legislatívnych postupov, týkajúcich sa povinnosti vybavenia povolenia reklamných zariadení

v zmysle stavebného zákona ešte pred ich samotným osadením. Zároveň vzali do úvahy aj skutočnosť, že zo strany spoločnosti Akzent Media, spol. s r. o., ide o opakované porušenie stavebného zákona (správny delikt bol s predmetnou spoločnosťou na Mestskom úrade Piešťany riešený i v rokoch 2002, 2005, 2007, 2009). Uloženie predchádzajúcej pokuty vo výške 746.86 eura za uvedené protiprávne konanie neodradilo žalobcu od pokračovania protiprávneho konania. Taktiež vzal do úvahy aj tú skutočnosť, že žalobca nemá snahu uviesť vzniknutú situáciu na pravú mieru.

Takto potom podľa najvyššieho súdu aj s poukazom na to, že **precedenčná zásada** (zásada legitímnych očakávaní) podľa slovenskej právnej úpravy nemá (neexistuje) žiadny systém väzieb a viazaností, ktorý by mal byť pri uplatňovaní tejto zásady smerodajný a ani neexistuje jednoznačné deklarovanie toho, či sa závažnosť viaže na hierarchický systém správnych orgánov, či je vrcholný, resp. vyšší správny orgán viazaný svojimi vlastnými (skoršími) rozhodnutiami, neexistuje centrálna databáza rozhodnutí správnych orgánov a z analyzovaného ustanovenia nevyplýva dokonca ani to, či závažnosť rozhodnutiami je viazaný len na jeden orgán, alebo na ich hierarchiu a povahu žalobcovho protiprávneho konania, pričom žiadna zásada nemá osobitné postavenie, resp. prioritné postavenie pred iným pravidlom správneho konania, všetky pravidlá správneho konania majú rovnakú procesnú váhu a príslušné subjekty ich musia dodržiavať a nemôže byť porušená ani jedna zásada správneho konania s odôvodnením, že si to vyžadovalo riadne uplatňovanie inej zásady je žalobcova námietka v uvedenom smere bezpredmetná.

Keďže podľa názoru najvyššieho súdu krajský súd o otázkach, ktoré boli dôvodom na podanie žaloby žalobcu o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného, nerozhodol svojvoľne, a keďže najvyšší súd nezistil dôvod na zmenu ani zrušenie napadnutého rozsudku považujúc za správny nielen jeho výrok ale aj jeho odôvodnenie, ktoré je logické, jasné a zrozumiteľné a nezistil v tomto rozhodnutí žiadny rozpor s Občianskym súdnym poriadkom, so stavebným zákonom ani správnym poriadkom, rozsudok krajského súdu podľa § 250ja ods. 3 veta druhá OSP a § 219 ods. 1 a 2 OSP potvrdil.

O trovách odvolacieho konania rozhodol najvyšší súd podľa § 224 ods. 1 OSP v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá OSP a § 250k ods. 1 OSP tak, že neúspešnému žalobcovi

náhradu trov odvolacieho konania nepriznal; žalovanému náhrada trov konania neprináleží zo zákona.

Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v pomere hlasov 3:0 (§ 3 ods. 9 veta tretia zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom od 01. mája 2011).

P o u č e n i e : P r o t i t o m u t o r o z s u d k u n i e j e p r í p u s t n ý o p r a v n ý p r o s t r i e d o k .

V Bratislave 28. júna 2012

JUDr. Jana Baricová, v. r.
predsedníčka senátu

Za správnosť vyhotovenia:

Petra Slezáková